

van Dürer reproduceert, waarbij een duidelijke walruskop met de twee groote tanden, met bijschrift: „During his stay in the Netherlands, the news that a whale was „stranded at once caused him to set off for the „sea-coast in hopes of catching a glimpse of it. Instead, he saw and drew a walrus, which he „described as a „lubberly” creature.”

De teekening is gedateerd 1521; het bijschrift van Dürer is niet heel duidelijk leesbaar; toch kon ik ontcijferen, dat het dier gevangen was „in der niederländischen See” en XII ellen lang was. W. H. WACHTER.

Vischotter (*Lutra lutra* L.). — Op 27 Mei j.l. 1e Pinksterdag in een moerassig landje wadend bij het Braassemmermeer, ontdekte ik een jonge vischotter. De kleur was dofgriszwart en het diertje was ongeveer half zoo groot als een kat; het scharrelde wat rond, maar kon nog niet goed weggelopen. Tot mijn spijt kon ik geen opname nemen, daar ik geen toestel bij mij had. Een half uur later teruggekeerd om het jong aan eenige tochtgenooten te toonen, kon het een weinig verder met den kop onder een boschje gras verscholen, teruggevonden worden. Waarschijnlijk waren er meer jongen bij elkaar geweest, maar had de moeder te voren gelegenheid gehad deze vóór mijne nadering te verschuilen. Den volgenden dag (2de Pinksterdag) was ik voorzien van een toestel, maar was er van het ottertje geen spoor meer te bekennen. In de buurt lag nog een versche aangevreten baars en er vlak bij dreef een reeds een dag of 5 lang doode waterrat (door de moeder-otter gedood?) C. K.

Late Meikevers. — Op 15 Augustus j.l. ving ik in een tuin in Oud Loosdrecht een ♀ meikever *Melolontha vulgaris*. Het zat te vreten in een boonenhaag, bij zonnig warm weer. Vier dagen later op 19 Augustus trof ik bij zeer warm zonnig weer 's middags om 1 uur weer een exemplaar aan, hoog vliegend om een appelboom. Toen het eindelijk ging zitten, kon het bemachtigd worden, het was dezelfde soort en weer een ♀. In D. L. N. is reeds meer gewag gemaakt van curieuse data voor meikevers o. a. door Visser in het nummer van 15 Nov. '14 n.l. op 29 Sept. 1914 en door Crop in het nummer van 1 Mei 1912 n.l. op 23 Januari 1912, maar in beide gevallen betrof het exemplaren uit den grond gekomen, de eerste doordat een vuur terplaatse was gestookt en de 2de was ook (soms door omspitten?) „boven aarde” gekomen. Bovengenoemde beide exemplaren leidden echter toen nog een rondvliegend leven; bevinden zich thans in mijne collectie. C. K.

Wezel. — Op een vóórmiddag van een helderen koelen zomerdag wandelde ik met mijn hond aan de riem circa een half uur buiten het dorp in een altijd eenzame laan. Ik hoorde het klagelijk noodgeschreeuw van een klein dier, en hield dat aanvankelijk voor den vogelschreeuw. Het kwam uit een dennebosch circa 300 Meter links van me; de boschrand loopt evenwijdig met de laan. Het tusschenterrein is open heide, een drietal walletjes loopen evenwijdig met de laan door de struikheide. Het geschreeuw bleef aanhouden en ik zag boven in de dennen aan den rand een ekster heen en weer springen in groote agitatie; die was bij het geval kennelijk in hooge mate geïnteresseerd. Ik besloot er maar eens heen te gaan, verwachtende dat de betrokkenen bij mijne nadering wel een goed heenkomen zouden zoeken, zooals me dat wel meer gebeurd is. Hier had ik echter voorloopig dekking door de drie walletjes, zoowat halvemans hoogte. Toen ik over het laatste walletje heenkeek zag ik, wat ik heel niet verwacht had, een halfwas konijn, wiens geschreeuw al veel verzwakt was, op zijde liggen met krampende pooten; een wezel had zich aan de buikzijde van het konijn vastgeklemd of gebeten. Door het schreeuwen van het diertje vlak bij zijne ooren had de moordenaar van mijne nadering wellicht niets gemerkt. Nu liet hij zijn slachtoffer los en vluchtte onder een hoop sparretakken er vlak bij. Mijn hond gaf ik bezigheid met den wezel en zelf nam ik het konijn op. Het beestje was al bewusteloos en schreeuwde nog slechts zwak, krampte met de pooten en werd stil, was dood.

Het viel op dat het diertje erg bleek was in de mond en in de keel. (Ik nam het mee naar huis om eens nader te bezien). Verwonding of bloedsporen waren nergens te bespeuren.

Thuis zocht ik allereerst naar een wondje en naar bloedsporen, zeer nauwkeurig en was verwonderd dat ik niets vond. Nergens eenig spoor van bloed in het dichte onderhaar van het mooie jonge diertje.